

Apartado 110

CONSIDERACIONS SOBRE EL POLIGON INDUSTRIAL DE GANDIA

«En el seu temps va eixir una decisió de l'Ajuntament de Gandia en el que es convenia la realització d'un polígon industrial a les afores de la ciutat, concretament a la partida de l'Alcodar, terres que voregen la Marjal. Tot i que el Col·lectiu ecològic està d'acord amb l'eixida de les indústries del casc urbà, caldria fer-hi una sèrie de consideracions a l'esmentat pla de desenvolupament industrial:

— Tots sabem que la nostra comarca és essencialment agrària, predominant el monocultiu intensiu de la taronja, és a dir, practicament visquem depenent d'un sol producte i ja sabem les conseqüències negatives que se'n deriven d'eixe

monocultiu. Però sortosament n'hi ha una zona que escapa a eixes característiques i és precisament la Marjal de Gandia. D'aquesta zona de Gandia i quasi tota la Safor se n'alimenta, puix que diàriament eixen productes tals com pebres, fesols, tomaques...

— No sols seveix la Marjal com a centre productor d'aliments sino també cal assenyalar-hi la gran riquesa que posseix en fonts. En una comarca on la població està en continu creiximent (vegetatiu i per immigració) la necessitat d'aigües és fa cada vegada més apremiant.

Per altra banda hi ha un sistema tradicional de regaments que corren el perill

de ser ensorrats per la possible construcció de fàbriques. Altra conseqüència és que a les séquies aniran a parar totes les deixalles, és a dir la merda de les fàbriques. Resulta que els llauradors empenen aquesta aigua per a regar els seus productes, corrent l'evident perill de contaminació.

— Cal no oblidar la importància que com a zona humida —una de les poques del País Valencià— té en servir de lloc de pas en les seues emigracions a les anàtides, fotes, etc., entre l'Àfrica i Europa.

— Un altre aspecte important és el de l'estructura de propietat: a la Marjal predomina la xicoteta propietat, treballada generalment en règim familiar. En una època inflacionista la riquesa no la dona els diners (els poquets diners amb que indemnitzarien els llauradors) si no al contrari la possessió de la terra. Al llaurador l'interessa per tot, el formar la seua xicoteta tenència perquè d'altra manera es veurà agreujada la seua situació, condemnant-se cada vegada més a llogar-se a altra gent.

— Es evident que l'asuentat projecte de moment no toca les terres de la Marjal i que per això s'hi pot argüir que tots eixos perills són inexistents i el que es vol es sembrar la confusió. No és aquest el cas: el ritme de desenvolupament industrial i demogràfic, podria situar la nostra comarca d'entre les primeres del País Valencià, després de l'Horta de València. No és estrany, doncs, que en qüestió d'anys es rebassen eixos límits prevists per a avui i aleshores tots aquells perills en serien relitats.

Creguem que davant tota a questa problemàtica no s'ha de concedir cap altra llicència de construcció: la concessionària de Ford ja la té!

Nosaltres volem remarcar-ho: no estem en contra d'un polígon industrial fora de la ciutat. Però la seua ubicació deu subjectar-se a un estudi científic i racional. Per tot això demanem la paralització d'eixe projecte fins les eleccions municipals i a més a més una completa informació a la part perjudicada, en aquest cas els llauradors i un debat públic on participen tots els partits polítics, centrals sindicals i organismes populars de la comarca.»

COL·LECTIU ECOLOGIC
DE LA SAFOR
(C. E. S.)

Arte

ALBEROLA, EN LA FONDA DE OLIVA

Alberola, que no es un muchacho, cae bien a la joven progridit. Lo pudimos comprobar el día de la inauguración de su muestra en la salita de exposiciones de la librería La Fona. También lo hablamos constatado en otras ocasiones. Y puede que influya en ello su desprecio por el divismo, entre otras cosas. O esa manera tan personal de entender la vida y por supuesto la pintura. De entrada, es un hombre que ignora conscientemente los circuitos elitistas y autobombarderos de los «genios» provincianos de la plástica. Y en provinciano incluimos Madrid donde realizó, además del servicio militar, sus primeros contactos con las llamadas bellas artes, en la Escuela de San Fernando, estudió por libre y trabajó en la decoración de los estudios de cine de Chamartín, Sevilla Films, etc. Eran los tiempos de Rafael Rivelles. Pintó para él mismo. Sin mostrar su obra a nadie. Es frase suya: «El artista es cosa seria. Hi ha que treballar sense presses. L'home té que fer-se.» De allí, una estancia de 6 años en París lo puso en contacto con la pintura francesa, exponiendo en la Sala Gaveau, entre otras, y recalando en su tierra —La Valdigna— que es lo que ama, para hacer desde entonces alguna escapada al extranjero o presentar exposiciones. Pero sin prisas. Fiel a su lama. Su última muestra en Barcelona, hace un año, constaba de óleos que no conocemos. La de ahora en La Fona, a base de tintas, es muy posible que no tenga nada que ver con la que acabamos de citar.

DIVERTIMENTO EN MANCHAS

Sorprendentemente, la juventud se lanzó a adquirir, el mismo día de la inauguración, los dibujos a tinta de apariencia más clásica. Casi pasó por alto «las manchas» que, según nuestro parecer, dan una idea más completa del auténtico Alberola, además de resultar deliciosas. Sí, había que contemplarlas con calma. Sense presses.

De pronto —y sin que nada tenga que ver con aquellos— nos recordó ciertos capiteles románticos o el labrado de cier-

tas escenas en las arcadas de entrada de las catedrales góticas, en las que el artista-artífice de la piedra labrada se vengaba de la seriedad totalizadora del conjunto, introduciendo escenas erótico-desvergonzadas, divertidas y humanas. Alberola no llega a esos extremos en sus manchas. Lo que calificó Joan M. Monjo en una ocasión, del sarcasmo de sus óleos, se ha convertido en estas tintas en un canto apasionado a la vida ésta, terrenal, puñetera, entre irónico y tierno. No hay nada desvergonzado pero sí que lleva una gran carga de humanidad, de reírse y amar lo cotidiano y/o lo rural. Lo que ve todos los días en su refugio de La Valdigna. Añadirá un ligero trazo, un punto, una pequeña zarpa de animal doméstico o unos dientes y nos lanzará al rostro, divertido y feliz, un mundo insólito que parte de la realidad más inmediata, y más vulgar si se quiere, pero que no hablamos sabido ver ni apreciar. Boca abajo, de través, a izquierda o derecha, nos mostrará el hocico de un cerdo criado en el corral de un pueblo, una zanahoria adivinada, los pechos de la tía Pepica, el rabito retozón del conejo de la casa de al lado, unos fantasmas narigudos parecidos a los «cabezudos» de las fiestas populares, que no asustan a nadie, un árabe bonachón, la hoja verde del algarrobo que ha visto infinidad de veces o lo que quiere el espectador, pero siempre enraizado a la tierra. A su tierra. Es su canto a la vida y su venganza. Porque detrás de todo nuestro estupor está la sonrisa amable y socarrona de Alberola diciéndonos: tonos, no sabéis ver la belleza que tenéis continuamente al alcance de vuestros ojos.

Este es el pintor que, dominando el dibujo, como lo muestran sus tintas más clásicas ha sabido, con éste su divertimento en manchas, hacernos «caer» de las falsas alturas elitistas, cuando no vacías. Es una cura de humildad que Alberola sabe muy bien transmitir, burla burlando.

RAUSELL

ALQUILO

Restaurante de grande fama,
clientela selecta, zona Ruzafa.
Informarán: Teléfono 3223726,
horas de oficina